



Congregazione dei Missionari di N.S. de La Salette
Piazza Madonna della Salette, 3
00152 Roma - Italia

Tel. 39-06-53270101 – Fax. 39-06-532-73516
E-mail: msgenadmin@gmail.com

**175. Rocznica Objawienia
1846 – 19 września – 2021**

"A więc, moje dzieci, ogłoście to całemu mojemu ludowi"

(Maryja w La Salette)

Najdrożsi Współbracia,

175. Rocznica Objawienia stanowi dla mnie i dla Rady Generalnej dogodną i szczęśliwą okazję, aby wszystkim Wam, gdziekolwiek się znajdujecie w świecie i jakkolwiek postugę pełnicie, przekazać najlepsze, braterskie życzenia świętego i owocnego przeżycia Jubileuszu w pełnej zgodności z nr 2kp naszej Reguły, który głosi:

"Maryja, czczona pod wezwaniem Matki Bożej z La Salette, Pojednawczyni Grzeszników, jest Patronką Zgromadzenia. Wszyscy Misjonarze Matki Bożej z La Salette obchodzą uroczyste rocznicę Jej Objawienia".

1. Powrót do źródła

Obchody jubileuszu wymagają od nas wszystkich zaangażowania i zachęcają nas do powrotu do korzeni naszej duchowości charyzmatycznej, która swoją rację bytu znajduje w Objawieniu Pięknej Pani w dniu 19 września 1846 roku, a która pobudzała w przeszłości i pobudza także dzisiaj nasze życie jako zakonników i kapłanów saletynów.

O powrocie do źródeł łatwo się mówi, ale trudno konkretnie go zrealizować. Wymaga on bowiem odważnej umiejętności odczytania i zrozumienia do głębi sensu i aktualności Orędzia, które Matka Boża zostawiła Maksyminowi i Melanii, aby dalej przekazywać je w nieskażonej formie mężczyznom i kobietom naszych czasów, spragnionym Boga, Jego słowa i życia w pojednaniu.

Ta misja i to zadanie są powierzone przede wszystkim każdemu z nas, ale także licznemu i różnorodnemu zastępowi Świeckich Saletynów, którzy są już obecni we wszystkich naszych prowincjach i regionach, i którzy z entuzjazmem i szczególnym oddaniem gorliwie wspierają kult i nabożeństwo do Matki Bożej Pojednawczyni – na wszystkich poziomach i we wszystkich środowiskach, w rodzinie i w miejscu pracy, a także w formacji kulturalnej i działalności politycznej, w dziełach społecznych i charytatywnych oraz w animowaniu ruchów i wspólnot parafialnych.

Być saletynem dzisiaj znaczy być wezwanym do odpowiedzialnego i wiernego zarządzania dziedzictwem duchowym i maryjnym, które zrodziło się z cudownego wydarzenia Objawienia, mającego niekwestionowane znaczenie kościelne, a które my przejęliśmy i odziedziczyliśmy od tych, którzy nas poprzedzili w saletyńskim życiu zakonnym i kapłańskim. Do nas dzisiaj należy zadanie przekazania w nieskażonej formie nowym pokoleniom chrześcijan i młodych saletynów całego tego bogactwa charyzmatycznego, które sami otrzymaliśmy.

Po swoim „mandement” z 19 września 1851 roku, które zadekretowało prawdziwość Objawienia i w konsekwencji stanowiło oficjalne jego zatwierdzenie przez Kościół, biskup Philibert de Bruillard z Grenoble wydał 1 maja 1852 roku drugi list pasterski, w którym zapowiadał nie tylko budowę sanktuarium w miejscach Objawienia, ale także utworzenie grupy misjonarzy diecezjalnych, „przeznaczonych do postugiwania w sanktuarium, przyjmowania pielgrzymów, głoszenia słowa Bożego, wykonywania postugi pojednania,

udzielania sakramentu Eucharystii i być dla wszystkich wiernymi szafarzami tajemnic Bożych oraz skarbów duchowych Kościoła.

Kapłani ci będą się nazywać «Misjonarzami Naszej Pani z La Salette». Ich ustanowienie i ich istnienie będą, podobnie jak samo sanktuarium, wieczystą pamiątką miłosiernego Objawienia Maryi”.

Tekst ten jest aktem konstytutywnym i programowym misji powierzonej niewielkiej wspólnocie misyjnej, która na stałe będzie mieszkać na świętej Górze od 1852 roku.

2. Wspólnota w drodze

Po kilku latach refleksji, modlitwy i rozeznawania przeprowadzanego w świetle Orędzia Pięknej Pani ojcowie Archier, Berlioz, Albertin, Bossan, Buisson i Petit, księży diecezjalni, otrzymali od biskupa Ginoulhiaca, nowego ordynariusza, który zajął miejsce biskupa De Bruillarda, zezwolenie na złożenie na jego ręce pierwszych ślubów zakonnych, na jeden rok, rozpoczynając oficjalne istnienie naszego Zgromadzenia w Kościele. To historyczne wydarzenie miało miejsce w kaplicy pałacu biskupiego w Grenoble, 2 lutego 1858 roku, w uroczystość Oczyszczenia Maryi i Ofiarowania Naszego Pana w świątyni.

Księża ci są zatem pionierami i pierwszymi zakonnikami naszego Zgromadzenia, a my dziś jesteśmy ich naturalnymi spadkobiercami. W tym momencie należy się im z naszej strony szczerą i wieczną wdzięczność.

Życie konsekracją zakonną we wspólnocie w świetle Orędzia Pięknej Pani było wyborem, który od samego początku wpłynął na tylko na ich życie osobiste i misjonarskie, ale także na życie tych, którzy z czasem mieli podążyć za ich przykładem, mocno pociągnięci i zafascynowani łzami, obficie spływającymi po obliczu Maryi Panny, a także końcowym wezwaniem, jakie Ona sama skierowała do dwojga pastuszków, Maksymina i Melanii: *„A więc, moje dzieci, ogłoście to całemu mojemu ludowi”*.

W ten sposób Kościół dzięki utworzeniu naszego Zgromadzenia wzbogacił się o nową rodzinę „zakonną i apostołską, poświęconą posłudze Pojednania” (Reguła, 1). Objawienie zatem powinno być przez nas wszystkich uważane za wydarzenie stanowiące fundament naszej obecności w Kościele jako misjonarzy saletynów. Dlatego mamy prawo i obowiązek przypominać i celebrować to nadzwyczajne wydarzenie duchowe i kościelne, które na zawsze naznaczyło naszą egzystencję.

3. Rok mający dać impuls

Zgodnie z wytycznymi wydanymi przez Kapitułę Generalną w 2018 roku, która ogłosiła saletyński rok maryjny, każda prowincja i każdy region zostały wezwane do zaplanowania we wspólnotach inicjatyw „ad intra” i „ad extra”, obejmujących kursy formacyjne, momenty modlitwy i refleksji na poziomie osobistym, wspólnotowym i duszpasterskim, w celu odpowiedniego przygotowania się każdego zakonnika do przyjęcia i przeżycia z odnowionym entuzjazmem Orędzia w duchu odnowy i wyzwania, które powinny wypływać z obchodów jubileuszu Objawienia.

Wyrażam życzenie, aby ta okazja w maksymalnym stopniu została dowartościowana i wykorzystana, mimo nieuniknionych trudności i zrozumiałych ograniczeń narzuconych przez szybką i uporczywą ewolucję pandemii Covid-19, która już od niemal dwóch lat niepokoi i nęka naszą planetę.

Wyrażam życzenie i modłę się, aby obchody 175. rocznicy Objawienia stanowiły nie tylko punkt docelowy, za który powinniśmy być wdzięczni Panu i Maryi z La Salette, ale aby także stały się dla nas wszystkich – zakonników, świeckich saletynów i wiernych czcicieli Pięknej Pani z La Salette – bodźcem do przyjęcia z nadzieją najbliższej przyszłości jako pewnego miejsca

obecności i spotkania Boga życia i Obietnicy oraz do podjęcia z ufnością nowych wyzwań misyjnych, z którymi wcześniej czy później będziemy musieli się zmierzyć. Nie powinniśmy biernie „strzec popiołów” naszej przeszłości, jako że to okazałoby się czasem straconym i zmarnowanym, ale mamy ze wszystkich sił ożywić ten żar, który – podobnie jak już w tamtym 1858 roku – potrafi rozpaść na nowo ogień entuzjazmu misyjnego i charyzmatycznego, który powinien charakteryzować całe nasze życie jako zakonników i kapłanów saletyńskich.

4. Spojrzenie perspektywiczne

Obchody 175. rocznicy przypadają w naprawdę trudnym momencie dla życia świata i Kościoła. Niepewność i zamęt zdają się niepodzielnie panować na wszystkich poziomach: społecznym, politycznym i instytucjonalnym, zdrowotnym i kościelnym. Covid-19 nikogo nie oszczędził, przyczyniając się do ukazania wszystkim słabości i niepewności, które wypełniają i przenikają życie i historię ludzkości, a pod pewnymi względami także życie zakonne jako całość. W tym kontekście dezorientacji i kryzysu nasze Zgromadzenie nie jest wezwane do tego, by wciągnąć wiosła do łodzi, lecz powinno dzisiejszemu Kościołowi i społeczeństwu przekazać wszystkie bogactwa i całą aktualność charyzmatu pojednania, który zaczerpnęło z Orędzia Pięknej Pani i który od zawsze karmi jego ducha misyjnego i apostołskiego.

Bliskość, dzielenie się, nadzieja i pojednanie – życzę, aby właśnie te postawy były w przyszłości jak najbardziej podkreślane przez nasze Zgromadzenie, w jego misyjnym zaangażowaniu w rozwój ludzki i duchowy w każdej części świata, gdzie jest wezwane do głoszenia Dobrej Nowiny. A to wszystko po to, aby sprawić, że łzy Maryi, które są także łzami każdego mężczyzny i każdej kobiety naszych czasów, nie będą wylewane na próżno, lecz pomogą nam zobaczyć coś nowego i dobrego, co nieuchronnie wyłania się w nas i wokół nas.

W tym momencie myślę o Myanmar, które w następstwie wojskowego zamachu stanu, dokonanego na początku lutego 2021 roku, jest obecnie krajem w stanie oblężenia – rządzą w nim strach i niepewność, a podstawowe prawa są celowo i nieustannie łamane.

Ponadto moja myśl biegnie do Mozambiku, gdzie sytuacja nieuzasadnionej i niesłychanej przemocy, stosowanej przez niektóre grupy islamistów wobec wspólnot chrześcijańskich i nie tylko, a także kryzys humanitarny, jaki powstał wskutek napływu licznych wysiedleńców, którzy z północy regionu dotarli do miasta Pemba, w niemałym stopniu wpłynęły na posługę duszpasterską naszych współbraci, czasami czyniąc ją trudną.

Oczywiście nie mogę pominąć też Haiti, gdzie zabójstwo prezydenta republiki i niedawne tragiczne trzęsienie ziemi, które nawiedziło południowo-zachodnią część kraju, dosłownie rzuciły na kolana i tak już kruche nadzieje na rozwój społeczny i gospodarczy kraju, który od wielu już lat żyje w stanie powszechnej korupcji oraz alarmującego i postępującego ubóstwa.

Nasza obecność w tych krajach wyraźnie przeżywających trudności ma być znakiem nadziei, sięgając pokój i uruchamiając procesy integracji oraz pojednania.

5. Jubileusz w sanktuarium

Jak już wcześniej zostało zapowiedziane, Rada Generalna w komplecie dostąpi wielkiego przywileju przewodniczenia jako przedstawiciele całego Zgromadzenia, jubileuszowym obchodom 175. Rocznicy Objawienia. O ile Covid-19 nie stanie na przeszkodzie, wraz z nią będą obecni biskupi pochodzący z diecezji, w których pracują nasi misjonarze w świecie, przełożeni prowincjalni lub ich delegaci, ograniczona reprezentacja naszych misji i Świeckich Saletynów, jak również o. Agostinus Purnama, przełożony generalny misjonarzy Świętej rodziny wraz ze swoją radą, i siostra Elisabeth, przełożona generalna siostr saletynek wraz ze swoją radą. Już teraz dziękuję wszystkim, którzy przyczynili się do tego, aby to spotkanie na świętej Górze stało się możliwe, a w szczególności kieruję moje słowa wdzięczności do międzynarodowych wspólnot misjonarzy saletynów i siostr saletynek, jak również do

członków Stowarzyszenia Pielgrzymów, którzy będą nas gościć w sanktuarium, niewątpliwie starając się ze wszystkich sił uczynić nasz pobyt przyjemnym.

6. Zakończenie

W imieniu własnym i Rady Generalnej życzę wszystkim misjonarzom saletynom, zwłaszcza chorym i starszym, jak również naszym licznym młodym członkom na etapie formacji, Świeckim Saletynom z całego świata, siostronom saletynkom, misjonarzom świętej rodziny i wszystkim naszym współpracownikom, świętego i owocnego świętowania jubileuszu. Niech Piękna Pani nadal nam błogostawi i niech będzie dla każdego z nas pewną przewodniczką w życiu zakonnym oraz troskliwą i serdeczną Mamą w działalności duszpasterskiej.

W dniu 19 września będę pamiętał o was wszystkich bez wyjątku w modlitwie u stóp Płaczącej Dziewicy.

Z braterskim pozdrowieniem, wasz



ks. Silvano Marisa MS
Przełożony Generalny